

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. spalio 26 d.*

„Apeliacinis skundas — Konkurencija — Valstybės pagalba — Pagalba, kurią Prancūzijos Respublika suteikė France Télécom — France Télécom dirbančių valstybės pareigūnų pensijų finansavimo sistemos reforma — Kompensacijos, kurią France Télécom turėjo sumokėti valstybei, sumažinimas — Sprendimas, kuriuo pagalba pripažinta tam tikromis sąlygomis suderinama su vidaus rinka — „Pagalbos“ sąvoka — „Ekonominio pranašumo“ sąvoka — Atrankinis pobūdis — Poveikis konkurencijai — Faktų iškraipymas — Motyvavimo stoka — Motyvų pakeitimas“

Byloje C-211/15 P

dėl 2015 m. gegužės 6 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Orange, buvusi *France Télécom*, įsteigta Paryžiuje (Prancūzija), atstovaujama advokatų S. Hautbourg ir S. Cochard-Quesson,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Europos Komisijai, atstovaujamai B. Stromsky ir L. Flynn,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kuri sudaro kolegijos pirmininkė R. Silva de Lapuerta, teisėjai E. Regan, A. Arabadžiev (pranešėjas), C. G. Fernlund ir S. Rodin,

generalinis advokatas N. Wahl,

posėdžio sekretorė V. Giacobbo-Peyronnel, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. gruodžio 3 d. posėdžiui,

išklausęs 2016 m. vasario 4 d. posėdyje pateiktą generalinio advokato išvadą,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

Sprendimą

- 1 Šiuo apeliaciniu skundu *Orange* iš esmės siekia, kad būtų panaikintas 2015 m. vasario 26 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimas *Orange / Komisija* (T-385/12, toliau – skundžiamas sprendimas, EU:T:2015:117), kuriuo šis teismas atmetė jos prašymą panaikinti 2011 m. gruodžio 20 d. Komisijos sprendimą 2012/540/ES dėl valstybės pagalbos C 25/08 (ex NN 23/08) – *France Télécom* priskirtų valstybės pareigūnų pensijų finansavimo sistemos reforma, kurią Prancūzijos Respublika įgyvendino remdama bendrovę *France Télécom* (OL L 279, 2012, p. 1; toliau – ginčijamas sprendimas).

Faktinės bylos aplinkybės

- 2 Skundžiamo sprendimo 1–19 punktuose pateikiama tokia ginčo aplinkybių santrauka:
 - „1 Šioje byloje nagrinėjamos priemonės susijusios su ieškovės *Orange*, kuri tuo metu vadinosi *France Télécom*, mokamų įmokų sistemos pokyčiais 1996 m., kiek jie susiję su šios įmonės darbuotoju, turinčių valstybės pareigūno statusą, pensijų mokėjimu.
 - 2 Ši sistema, sukurta 1990 m. nuo pat *France Télécom*, kaip nuo valstybės valdymo atskirtos įmonės, įsteigimo priėmus 1990 m. liepos 2 d. Įstatymą Nr. 90-568 dėl pašto ir telekomunikacijų viešųjų paslaugų organizavimo (JORE, 1990 m. liepos 8 d., p. 8069; toliau – „1990 m. įstatymas“), buvo iš dalies pakeista 1996 m. liepos 26 d. Įstatymu Nr. 96-660 dėl nacionalinės įmonės *France Télécom* (JORE, 1996 m. liepos 26 d., p. 11398; toliau – „1996 m. įstatymas“). Nauja sistema įdiegta, kai, viena vertus, buvo įsteigta ir į biržos sąrašus įtraukta akcinė bendrovė *France Télécom* ir suteikta galimybė įsigyti vis didesnę dalį įmonės kapitalo, kita vertus, rinkos, kuriose veikė įmonė, Prancūzijoje ir kitose Europos Sąjungos valstybėse narėse buvo visiškai atvertos konkurencijai.
 - 3 Kiek tai susiję su įsipareigojimais, susijusiais su valstybės pareigūno statusą turinčių darbuotojų socialinių išmokų finansavimu, 1996 m. įstatymu buvo iš dalies pakeista kompensacija, kurią *France Télécom* pagal 1990 m. įstatymo 30 straipsnį buvo įpareigota mokėti į valstybės biudžetą valstybės įdarbintų jos pareigūnų pensijoms mokėti ir tvarkyti (toliau – „ginčijama priemonė“).
 - 4 1990 m. įstatyme buvo numatyta, kad *France Télécom* buvo įpareigota į valstybės biudžetą mokėti kompensaciją už valstybės pareigūnams mokamų pensijų mokėjimą ir tvarkymą, iš darbuotojo darbo užmokesčio išskaitant sumą, kurios dydis nustatytas Prancūzijos *code des pensions civiles et militaires de retraite* (Civilių ir karių senatvės pensijų kodeksas) L. 61 straipsnyje, ir papildomą įmoką, leidžiančią visiškai padengti išlaidas, susijusias su skirtomis ir skirtinomis pensijomis į pensiją išėjusiems įmonės darbuotojams.
 - 5 *France Télécom* taip pat dalyvavo taikant vadinamąsias „kompensacijos“ ir „kompensacijos permokos“ sistemas, pagal kurias numatoma pervesti lėšų siekiant užtikrinti kitų viešųjų organizacijų pareigūnų pensijų sistemų pusiausvyrą.
 - 6 1996 m. įstatymu 1990 m. įstatymo 30 straipsnyje numatyta kompensacija buvo pakeista taip, kaip nurodyta toliau. Pirma, *France Télécom* buvo įpareigota mokėti „sumą, išskaičiuojamą iš pareigūno darbo užmokesčio“, o jos dydis liko toks pat, kaip nurodyta 1990 m. įstatyme. Antra, ji buvo įpareigota mokėti „darbdavio įmoką, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų“ ir kuri nustatyta vietoj ankstesnės darbdavio įmokos. Ši nauja įmoka buvo grindžiama „vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo norma“, kuri pati buvo grindžiama *France Télécom* ir kitų telekomunikacijų sektoriaus įmonių, kurioms taikomos bendrosios teisės nuostatos dėl socialinių įmokų, privalomų socialinių įmokų ir mokesčių, išskaičiuojamų iš darbo užmokesčio, dydžio suvienodinimu, numatant riziką, kuri yra bendra samdomiesiems darbuotojams, kurie yra privatinės teisės subjektas, ir valstybės pareigūnams, ir nenumatant rizikos, kuri nėra bendra

sandomiesiems darbuotojams, kurie yra privatinės teisės subjektas, ir valstybės pareigūnams (be kita ko, samdomųjų darbuotojų nedarbo ir skolų rizika įmonės sanavimo ar likvidavimo atveju). Trečia, *France Télécom* buvo įpareigota mokėti „išimtinę nustatyto dydžio įmoką“, nustatytą 1996 m. gruodžio 31 d. Įstatymu Nr. 96-1181, kuriuo išdėstomas 1997 m. Finansų įstatymas (JORF, 1996 m. gruodžio 31 d., p. 19490), kuri sudarė 37,5 mlrd. Prancūzijos frankų (5,7 mlrd. EUR). Ši įmoka apėmė, pirma, metinių atidėjinių sumą (3,6 mlrd. EUR), kurią *France Télécom* atidėjo iki 1996 m. siekdama padengti numatytas būsimų pareigūnų senatvės pensijų išlaidas, ir, antra, papildomą sumą (2,1 mlrd. EUR).

- 7 Be to, pagal 1996 m. įstatymą *France Télécom* neįtraukta į kompensacijos ir kompensacijos permokos sistemų taikymo sritį.

<...>

- 9 2008 m. gegužės 20 d. raštu Komisija pranešė Prancūzijos Respublikai apie savo sprendimą pradėti SESV 108 straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą (toliau – sprendimas pradėti procedūrą) dėl nagrinėjamos pagalbos. Prancūzijos Respublika savo pastabas pateikė 2008 m. liepos 18 d.

<...>

- 12 2011 m. gruodžio 20 d. Komisija priėmė [ginčijamą] sprendimą, kuriuo nagrinėjama pagalba tam tikromis sąlygomis pripažinta suderinama su vidaus rinka.
- 13 [Ginčijamame] sprendime Komisija padarė išvadą, kad ginčijama priemonė yra valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.
- 14 Kiek tai susiję, be kita ko, su ekonominiu pranašumu, Komisija nustatė, kad ginčijama priemone *France Télécom* buvo suteiktas ekonominis pranašumas, nes dėl jos valstybei teko nauja ir didelė finansinė našta, susijusi su *France Télécom* pareigūnams skirtų pensijų mokėjimu ir tvarkymu, sumažinant *France Télécom* anksčiau mokėtą kompensaciją.
- 15 Šiuo atžvilgiu Komisija, pirma, [ginčijamo] sprendimo 105 konstatuojamojoje dalyje apskaičiavo nagrinėjamos pagalbos sumą kaip *France Télécom* pagal 1996 m. įstatymą mokamos darbdavio įmokos, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, ir įmokų, kurias įmonė būtų mokėjusi pagal 1990 m. įstatymą, metinį skirtumą ir, antra, [ginčijamo] sprendimo 113 konstatuojamojoje dalyje laikėsi nuomonės, kad mokant išimtinę nustatyto dydžio įmoką buvo sumažinta pagalbos suma, kurią gavo *France Télécom*.
- 16 Komisija taip pat nustatė, kad ginčijama priemonė yra atrankinė, nes ji buvo susijusi tik su *France Télécom* ir iškreipė arba galėjo iškreipti konkurenciją, kadangi dėl šios priemonės *France Télécom* galėjo turėti mažesnę balansą, kuris leido jai plėstis konkurencijai laipsniškai atveriamose Prancūzijos ir kitų valstybių narių telekomunikacijų paslaugų rinkose.
- 17 Tuomet Komisija vertino ginčijamos priemonės suderinamumą su vidaus rinka, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktą, ir padarė išvadą, kad ja nesilaikyta proporcingumo principo, nes dėl priemonės nebuvo galima suvienodinti konkurencijos sąlygų. Komisijos teigimu, *France Télécom* valstybei mokamos finansinės kompensacijos neprilygo visų socialinių įmokų naštai, kuri teko *France Télécom* konkurentų biudžetui.
- 18 Todėl Komisija nustatė, jog norint, kad su vidaus rinka suderinama pagalba atitiktų SESV 107 straipsnio 3 dalyje numatytą bendro intereso kriterijų, reikia, kad *France Télécom* mokėtina darbdavio įmoka, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, būtų apskaičiuota ir sumokėta taip, kad suvienodėtų visų *France Télécom* ir kitų telekomunikacijų sektoriaus įmonių, kurioms taikomos bendrosios socialinių įmokų teisės nuostatos, socialinių įmokų ir mokesčių,

išskaičiuojamų iš darbo užmokesčio, dydžiai, taip pat atsižvelgiant į riziką, kuri nėra bendra samdomiesiems darbuotojams, kurie yra privatinės teisės subjektas, ir *France Télécom* dirbantiems pareigūnams. Ši įmoka turėjo būti sumokėta *France Télécom* nuo tos dienos, kai išimtinės nustatyto dydžio įmokos suma, kapitalizuota taikant diskonto normą, nustatytą pagal Komisijos pranešimą dėl orientacinių ir diskonto normų nustatymo metodo (OL C 232, 1996, p. 10, toliau – „Pranešimas dėl orientacinių normų“), pasieks įmokų ir mokesčių sumą, kurią *France Télécom* turi sumokėti pagal 1990 m. įstatymo 30 straipsnį.

19 Ginčijamo sprendimo rezoliucinėje dalyje nustatyta:

„1 straipsnis

Valstybės pagalba, susijusi su kompensacijos, kuri valstybei turi būti mokama už *France Télécom* pareigūnams pagal *code des pensions civiles et militaires de retraite* skiriamų pensijų mokėjimą ir tvarkymą, sumažinimu taikant [1996 m. įstatymą], kuriuo iš dalies keičiamas [1990 m. įstatymas], yra suderinama su vidaus rinka 2 straipsnyje nurodytomis sąlygomis.

2 straipsnis

Pagal [1990 m. įstatymo] 30 straipsnio c punktą įmonės *France Télécom* mokėtina darbdavio įmoka, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, mokama ir tvarkoma suvienodinus *France Télécom* ir kitų telekomunikacijų sektoriaus įmonių, kurioms taikomos bendrosios teisės nuostatos dėl socialinių išmokų, visų privalomų socialinio draudimo įmokų ir mokesčių, nustatomų pagal darbo užmokesčius, dydžius.

Kad ši sąlyga būtų įgyvendinta, Prancūzijos Respublika ne vėliau kaip per septynis mėnesius nuo pranešimo apie šį sprendimą:

- a) iš dalies pakeičia [1990 m. įstatymo] 30 straipsnį ir teisės aktus ar kitus dokumentus, priimtus šiam įstatymui įgyvendinti, kad į *France Télécom* mokėtinos darbdavio įmokos, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, apskaičiavimo pagrindą ir tvarkymą būtų įtraukta ne tik pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams ir valstybės pareigūnams kylanti bendroji rizika, bet ir jiems kylanti nebendroji rizika;
- b) nuo dienos, kurią [1996 m. įstatymu] nustatytos išimtinės įmokos sumos, kapitalizuotos taikant diskonto normą, nustatytą pagal šiuo atveju taikomą [Pranešimą dėl orientacinių normų], susilygina su įmokų ir mokesčių, kuriuos *France Télécom* būtų toliau mokėjusi pagal pradinės redakcijos [1990 m. įstatymo] 30 straipsnį, suma, iš *France Télécom* renka darbdavio įmoką, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų ir kuri apskaičiuojama pagal a punkte nurodytas taisykles, atsižvelgdama į darbuotojams, kurie yra privatinės teisės subjektas, ir valstybės pareigūnams bendrą ir nebendrą riziką.

<...>“

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

- 3 Ieškiniu, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2012 m. rugpjūčio 22 d., *Orange* prašė panaikinti ginčijamą sprendimą.
- 4 Grįsdama savo ieškinį *Orange* nurodo keturis pagrindus, iš kurių pirmasis pagrindas susijęs su teisės ir akivaizdžiomis vertinimo klaidomis, taip pat pareigos nurodyti motyvus pažeidimu, nes Komisija laikėsi nuomonės, kad ginčijama priemonė yra valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.
- 5 Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas atmetė visą ieškinį ir priteisė iš *Orange* bylinėjimosi išlaidas.

Šalių reikalavimai

- 6 *Orange* Teisingumo Teismo prašo:
 - pirmiausia panaikinti ir skundžiamą, ir ginčijamą sprendimus,
 - subsidiariai – panaikinti skundžiamą sprendimą ir grąžinti bylą Bendrajam Teismui,
 - priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.
- 7 Komisija Teisingumo Teismo prašo:
 - atmesti apeliacinį skundą ir
 - priteisti iš *Orange* bylinėjimosi išlaidas.

Dėl prašymo atnaujinti žodinę proceso dalį

- 8 Paskelbus 2016 m. liepos 14 d. Bendrojo Teismo sprendimą *Vokietija / Komisija* (T-143/12, EU:T:2016:406), *Orange* 2016 m. liepos 26 d. Teisingumo Teismo kanceliarijai pateikė dokumentą, kuriame prašė nurodyti atnaujinti žodinę proceso dalį.
- 9 Grįsdama šį prašymą *Orange* iš esmės teigia, kad skundžiamame Bendrojo Teismo sprendime padaryta išvada, susijusi su atrankinės ekonominės naudos buvimu, neatitinka išvados, prie kurios prieita minėtame 2016 m. liepos 14 d. sprendime, ir kad su ja susiję teisiniai svarstymai buvo tiesiogiai susiję su šio apeliacinio skundo pirmojo ir antrojo pagrindų vertinimu.
- 10 Šiuo klausimu primintina, kad Teisingumo Teismas, išklausęs generalinį advokatą, pagal savo Procedūros reglamento 83 straipsnį gali bet kada nutarti pradėti žodinę proceso dalį arba ją atnaujinti – pirmiausia, jeigu jis mano, kad jam nepateikta pakankamai informacijos, arba jeigu baigus žodinę proceso dalį šalis pateikė naują faktą, kuris gali būti lemiamas Teisingumo Teismui priimant sprendimą (2016 m. birželio 22 d. Sprendimo *DK Recycling und Roheisen / Komisija*, C-540/14 P, EU:C:2016:469, 28 punktas).
- 11 Šiuo atveju taip nėra. Iš tikrųjų išklausęs generalinį advokatą Teisingumo Teismas mano, kad jam pateikta visa reikiama informacija sprendimui priimti ir kad byla neturi būti nagrinėjama atsižvelgiant į naują faktą, kuris galėtų būti lemiamas jam priimant sprendimą, ar naują argumentą, dėl kurio šalis jam nepateikė nuomonės.
- 12 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Teisingumo Teismas mano, kad nereikia atnaujinti žodinės proceso dalies.

Dėl apeliacinio skundo

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su teisės klaidomis, kurias Bendrasis Teismas padarė, kai atlikdamas vertinimą ginčijamą priemonę laikė valstybės pagalba

Dėl pirmosios dalies, susijusios su Bendrojo Teismo teisės klaidomis, padarytomis atliekant vertinimą, susijusį su pranašumo buvimu

– Šalių argumentai

- 13 Pirma, *Orange* teigia, jog Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 42 ir 43 punktuose padarė teisės klaidą, nes manė, kad tariamai kompensacinis ginčijamos priemonės pobūdis neleidžia atmesti, kad priemonė laikytina valstybės pagalba, motyvuodamas tuo, kad tik tuo atveju, kai valstybės kišimasi reiktų laikyti atlygiu už paslaugas, suteiktas vykdant viešųjų paslaugų įsipareigojimus, laikantis 2003 m. liepos 24 d. Teisingumo Teismo Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415) nustatytų kriterijų, ji nepatenka į SESV 107 straipsnio 1 dalies taikymo sritį.
- 14 Iš tiesų, priešingai, nei teigė Bendrasis Teismas, Teisingumo Teismas 2011 m. birželio 9 d. Sprendimo *Comitato „Venezia vuole vivere“ ir kt. / Komisija* (C-71/09 P, C-73/09 P ir C-76/09 P, EU:C:2011:368) 97 punkte neatmetė to, kad kitos priemonės nei susijusios su paslaugomis, kurios suteiktos vykdant viešųjų paslaugų įsipareigojimus, dėl kompensacinio pobūdžio gali nebūti valstybės pagalba.
- 15 Antra, *Orange* mano, kad Bendrojo Teismo vertinimas prieštarauja 2006 m. kovo 23 d. Sprendimui *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197), kuriame Teisingumo Teismas nusprendė, kad leidžianti nukrypti nuo Italijos bendrosios teisės nuostata nepatenka į valstybės pagalbos sąvokos taikymo sritį, nes įstatymas, kuriuo tesiekama apsaugoti įmonės biudžetą nuo išlaidų, kurių, esant normaliai padėčiai, nebūtų buvę, nesuteikia šiai įmonei pranašumo, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.
- 16 Viena vertus, priešingai, nei Bendrasis Teismas nusprendė skundžiamo sprendimo 38–41 punktuose, jokia 2006 m. kovo 23 d. Sprendime *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197) nurodyta aplinkybė neleidžia apriboti šios teismo praktikos taikymo vien sistemomis, kuriomis „dvejopai nukrypstama“, t. y. sistemomis, kuriose, siekiant apsaugoti įmonės biudžetą nuo išlaidų, kurių, esant normaliai padėčiai, nebūtų buvę, numatoma leidžianti nukrypti nuostata, skirta ankstesnės nuostatos, leidžiančios nukrypti nuo bendrosios teisės sistemos, poveikiui pašalinti.
- 17 Kita vertus, *Orange* pažymi, kad 1990 m. įstatymu *France Télécom* buvo nustatytas įpareigojimas, kuris nebuvo taikomas jos konkurentams ir kuris buvo pernelyg didelė našta, kaip tai suprantama pagal minėtą teismo praktiką, pašalinta 1996 m. įstatymu.
- 18 Trečia, *Orange* pažymi, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 41 punkte, kad įvertintų, ar 1996 m. įstatymu buvo suteiktas pranašumas, rėmėsi pirmine sistema, kuri buvo taikoma *France Télécom* pareigūnams pagal 1990 m. įstatymą.
- 19 *Orange* pažymi, kad 1996 m. įstatymu buvo siekiama *France Télécom* taikyti bendrąją teisę, kiek tai susiję su valstybės pareigūnų, kurie dirba *France Télécom*, pensijų finansavimo sistema, ir kad, atsižvelgiant į šį tikslą, taikytinos normos yra tos pačios, kurios buvo taikomos konkuruojančioms įmonėms, kiek tai susiję su jų personalo senatvės pensijoms skirtomis darbdavio įmokomis.
- 20 Taigi, *Orange* manymu, Bendrasis Teismas padarė klaidą, kai jis palaikė Komisijos pasirinkimą dėl taikytinų normų.
- 21 Komisija ginčija *Orange* argumentus.

– Teisingumo Teismo vertinimas

- 22 Pirmiausia pažymėtina, kad pirmojo pagrindo pirmos dalies antru ir trečiu argumentais, kurie apibendrinti šio sprendimo 15–20 punktuose, *Orange* teigia, kad priimdama 1996 m. įstatymą Prancūzijos valstybė jai nesuteikė jokio ekonominio pranašumo. Šios pirmosios dalies pirmu argumentu, apibendrintu šio sprendimo 13 ir 14 punktuose, ši įmonė teigia, kad net darant prielaidą, jog šis įstatymas suteikė pranašumą, pažymėtina, kad juo tik buvo siekiama pašalinti priėmus 1990 m. įstatymą atsiradusį sistemos struktūrinį trūkumą, palyginti su jos konkurentais, todėl toks pranašumas negalėjo suteikti pagrindo išvadai, jog buvo suteikta valstybės pagalba.
- 23 Dėl argumentų, susijusių su ekonominio pranašumo nebuvimu, *Orange* Bendrajame Teisme teigė, kad iš 2006 m. kovo 23 d. Sprendimo *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197) aišku, kad įstatymas, kuriuo tesiekama apsaugoti įmonės biudžetą nuo išlaidų, kurių, esant normaliai padėčiai, nebūtų buvę, nesuteikia šiai įmonei pranašumo, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.
- 24 Be to, *Orange* Bendrajame Teisme teigia, kad Komisijai atliekant pasirinkimą dėl taikytinų normų, kuriomis remiantis siekiama nustatyti, ar buvo suteiktas ekonominis pranašumas, ar ne, t. y. kad turi būti taikoma sistema, kuri *France Télécom* buvo taikoma pagal 1990 m. įstatymą, o ne sistema, kuri buvo taikoma konkuruojančioms įmonėms, buvo padaryta teisės ir akivaizdžių vertinimo klaidų.
- 25 Skundžiamo sprendimo 38–41 punktuose Bendrasis Teismas atmetė iš 2006 m. kovo 23 d. Sprendimo *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197) išplaukiančius argumentus ir nusprendė, kad ši teismo praktika taikoma tik sistemai, kuria „dvejopai nukrypstama“, t. y. sistemai, kurioje, siekiant apsaugoti įmonės biudžetą nuo išlaidų, kurių, esant normaliai padėčiai, nebūtų buvę, numatoma leidžianti nukrypti nuostata, skirta ankstesnės nuostatos, leidžiančios nukrypti nuo bendrosios teisės sistemos, poveikiui pašalinti, tačiau šiuo atveju taip nebuvo.
- 26 Taigi, šiame vertinime nepadaryta teisės klaidų, kurias *Orange* nurodo šios dalies antrame argumente.
- 27 Šiuo klausimu pažymėtina, kad 2006 m. kovo 23 d. Sprendimo *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197) 46–48 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, kad nacionalinės teisės aktas, kuriuo nei bendrovės akcininkams, nei pačiai minėtai bendrovei nesuteikiamas pranašumas, tiek, kiek juo siekiama apsaugoti įmonės biudžetą nuo išlaidų, kurių, esant normaliai padėčiai, nebūtų buvę, nesuteikia įmonei pranašumo, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nes šiame teisės akte tik apibrėžiama išimtinė teisė, bet nesiekama sumažinti išlaidų, kurių ši bendrovė paprastai būtų turėjusi patirti.
- 28 Pažymėtina, kad, kaip savo išvados 42 punkte nurodė generalinis advokatas, 2006 m. kovo 23 d. Sprendimas *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197) buvo konkrečiai susijęs su nacionalinės teisės aktu, kuriuo pašalinamas sistemos, kuria leidžiama nukrypti nuo bendrosios teisės sistemos, poveikis.
- 29 Šioje byloje Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 41 punkte pateiktame savarankiškame faktų vertinime konstatavo, kad *France Télécom* pareigūnų pensijų sistema buvo teisiškai ir aiškiai atskirta nuo samdomiesiems darbuotojams, kurie yra privatinės teisės subjektai, taikomos sistemos. Iš to jis daro išvadą, kad pastaroji sistema nebuvo sistema, kuri paprastai taikoma *France Télécom* pareigūnams, todėl 1996 m. įstatymas nepašalino šios įmonės biudžetui tenkančios pernelyg didelės įmokų naštos ir juo bendrovei nebuvo vėl pradėta taikyti bendra sistema.
- 30 Tokiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai skundžiamo sprendimo 41 punkte nusprendė, kad „nebuvo galima daryti išvados, kurią padarė ieškovė, jog ginčijama priemone siekiama, kad *France Télécom* išvengtų mokesčių naštos, kuri, esant įprastoms aplinkybėms, netur[ėjo] tekti jos biudžetui, kaip tai suprantama pagal (2006 m. kovo 23 d. Sprendimą *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197))“.

- 31 Iš to išplaukia, kad šios dalies antras argumentas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.
- 32 Dėl pirmos dalies trečio argumento, susijusio su taikytinų normų pasirinkimu, pažymėtina, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 37 punkte nusprendė, kad, sumažinus pagal 1990 m. įstatymą nustatytų socialinių įmokų našta, 1996 m. įstatymu *France Télécom* iš principo buvo suteiktas pranašumas.
- 33 Be to, kaip tai nurodyta šio sprendimo 29 punkte, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 41 punkte konstatavo, kad pareigūnų pensijų finansavimo sistema kyla iš sistemos, kuri yra teisiškai ir aiškiai atskirta nuo samdomiesiems darbuotojams, kurie yra privatinės teisės subjektai, kaip antai *France Télécom* konkurentų samdomiesiems darbuotojams, taikomos sistemos, ir kad 1990 m. įstatymas nenustatė leidžiančių nukrypti nuostatų, nes įmokoms, susijusioms su pareigūnų pensijomis, iki tol nebuvo taikoma bendra senatvės pensijų įmokų sistema.
- 34 Taip Bendrasis Teismas atmetė *Orange* argumentus, kad Komisija, siekdama nustatyti, ar buvo suteiktas ekonominis pranašumas, pasirinko klaidingas taikytinas normas.
- 35 Taigi, šios dalies trečiu argumentu, kuris apibendrintas šio sprendimo 18–20 punktuose, *Orange* neginčija, kaip teisingai pažymėjo Komisija, skundžiamo sprendimo 37 punkte pateikto vertinimo, o tik priekaištauja Bendrajam Teismui, kad nustatydamas teisingas taikytinas normas jis neatsižvelgė į Prancūzijos valstybės tikslus, kuriais buvo vadovaujama priimant 1996 m. įstatymą.
- 36 Iš tiesų, *Orange* iš esmės teigia, kad 1996 m. įstatymu buvo siekiama atkurti bendrojoje teisėje nustatytas sąlygas, susijusias su *France Télécom* dirbančių valstybės pareigūnų pensijų finansavimo sistema, ir sudaryti bendrovei tokias pačias sąlygas, kokios sudarytos konkuruojančioms įmonėms. Todėl, atsižvelgiant į minėto 1996 m. įstatymo siekiamus tikslus, „tipinė“ padėtis, kuri leistų nustatyti, ar pastarasis įstatymas buvo priimtas siekiant panaikinti įprastą ar pernelyg didelę įmokų našta, yra privataus ūkio subjekto padėtis.
- 37 Taigi, *Orange* argumentai neleidžia Teisingumo Teismui patikrinti, ar atmesdamas šios bendrovės kaltinimą, kad Komisija pasirinko taikyti klaidingas normas, Bendrasis Teismas, be to, kad jis neatsižvelgė į Prancūzijos valstybės siekiamus tikslus, padarė daugiau teisės klaidų.
- 38 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką SESV 107 straipsnio 1 dalyje valstybės kišimosi priemonės nėra skirstomos atsižvelgiant į jų priežastis ar tikslus, o yra apibūdinamos pagal jų pasekmes (2011 m. birželio 9 d. Sprendimo *Comitato „Venezia vuole vivere“ ir kt.* / Komisija, C-71/09 P, C-73/09 P ir C-76/09 P, EU:C:2011:368, 94 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).
- 39 Iš to išplaukia, kad šios dalies trečias argumentas turi būti atmestas kaip akivaizdžiai nepagrįstas.
- 40 Dėl pirmos dalies pirmo argumento, susijusio su struktūrinio trūkumo kompensavimu, pirmojoje instancijoje *Orange*, kad pagrįstų argumentą, jog lengvata, kuria panaikinama papildoma įmokų našta, kurią įmonė patiria dėl leidžiančių nukrypti nuostatų, kurios netaikomos konkuruojančioms įmonėms, nėra valstybės pagalba, rėmėsi 2004 m. kovo 16 d. Bendrojo Teismo sprendimu *Danske Busvognmænd* / Komisija (T-157/01, EU:T:2004:76) ir 2008 m. lapkričio 28 d. Bendrojo Teismo sprendimu *Hotel Cipriani ir kt.* / Komisija (T-254/00, T-270/00 ir T-277/00, EU:T:2008:537). Iš tiesų, jos manymu, struktūrinių trūkumų kompensavimas leidžia išvengti, kad priemonė būtų laikoma valstybės pagalba esant tam tikroms specifinėms situacijoms, išskyrus vienintelį bendrojo ekonominio intereso paslaugų teikimo atvejį.
- 41 Skundžiamo sprendimo 42 ir 43 punktuose Bendrasis Teismas atmetė šiuos argumentus nuspręsdamas, jog net darant išvadą, kad tai buvo įrodyta, šioje byloje taikyto mokesčių sumažinimo kompensacinis pobūdis neleidžia išvengti vertinimo, jog ši priemonė yra valstybės pagalba.

- 42 Šiuo klausimu ji priėjo prie išvados, kad iš Teisingumo Teismo praktikos, būtent iš 2011 m. birželio 9 d. Sprendimo *Comitato „Venezia vuole vivere“ ir kt. / Komisija* (C-71/09 P, C-73/09 P ir C-76/09 P, EU:C:2011:368) 90–92 punktų, matyti, kad valstybės kišimosi priemonė turi būti vertinama kaip kompensacija už paslaugas, kurias teikia įmonės, kurioms pavesta teikti visuotinės ekonominės svarbos paslaugą, kad įvykdytų viešosios paslaugos teikimo įpareigojimus, laikantis 2003 m. liepos 24 d. Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415) nustatytų kriterijų, tik jeigu ji nepatenka į SESV 107 straipsnio 1 dalies taikymo sritį.
- 43 Taigi, šiuose vertinimuose nepadaryta jokių teisės klaidos, kitaip, nei *Orange* teigia dėstydamą šios dalies pirmą argumentą.
- 44 Iš tiesų, konstatuotina, kad šiuo metu vienintelis atvejis, kurį pripažino Teisingumo Teismas savo praktikoje, kai konstatavus ekonominio pranašumo suteikimą atitinkama priemonė nevertinama kaip valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, yra valstybės kišimosi priemonė, kuria siekiama atlyginti už įmonių, kurioms pavesta teikti visuotinės ekonominės svarbos paslaugą, siekiant įvykdyti viešosios teikimo paslaugos įpareigojimus, teikiamas paslaugas, laikantis 2003 m. liepos 24 d. Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415) nustatytų kriterijų.
- 45 Taigi, Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad *Orange* šioje byloje negalėjo remtis iš šio sprendimo 40 punkte cituotų Bendrojo Teismo sprendimų išplaukiančiu pagrįstu argumentu, kad įrodytų, jog remiantis struktūrinio trūkumo kompensavimo argumentu galima daryti išvadą, jog minėta priemonė negali būti laikoma valstybės pagalba.
- 46 Iš to darytina išvada, kad šios dalies pirmas argumentas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.
- 47 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad reikia atmesti pirmojo pagrindo pirmą dalį.

Dėl antros pagrindo dalies, susijusios su Bendrojo Teismo padarytomis teisės klaidomis vertinant ginčijamos priemonės atrankumą

– Šalių argumentai

- 48 *Orange* mano, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, skundžiamo sprendimo 52 ir 53 punktuose nutardamas, kad ginčijama priemonė yra atranki, nes ji susijusi tik su *Orange*.
- 49 Jos manymu, individuali priemonė yra atranki tik tuomet, jeigu konkrečiai įmonei dėl jos sudaromos palankesnės sąlygos, palyginti su kitomis įmonėmis, kurių faktinė ir teisinė padėtis yra panaši. Šiuo klausimu *Orange* remiasi 2012 m. kovo 29 d. Sprendimu *3M Italia* (C-417/10, EU:C:2012:184, 40 punktas) ir 2015 m. balandžio 16 d. Sprendimu *Trapeza Eurobank Ergasias* (C-690/13, EU:C:2015:235, 28 punktas).
- 50 Iš tiesų, kadangi priemonės atrankinis pobūdis reiškia neteisingą lengvatų paskirstymą įmonėms, kurių faktinė ir teisinė padėtis panaši, joks vertinimas negali būti atliktas nepalyginus su tokioje padėtyje esančiais ūkio subjektais.
- 51 Taigi, kadangi Komisija padarė išvadą, kad nebuvo kitų įmonių, kurioms galėtų būti taikomos jos apibrėžtos taikytinos normos, *Orange* mano, kad Bendrasis Teismas negalėjo tik preziumuoti, kad atrankumo kriterijus buvo įvykdytas atsižvelgiant į ginčijamos priemonės *ad hoc* pobūdį.
- 52 Komisija ginčija *Orange* argumentus.

– Teisingumo Teismo vertinimas

- 53 Skundžiamo sprendimo 52 ir 53 punktuose Bendrasis Teismas pažymėjo, kad 1996 m. įstatymas buvo taikomas tik *France Télécom*, ir nusprendė, kad dėl to jo pobūdis buvo atrankus. Bendrojo Teismo manymu, naudos gavėjo palyginimo su kitais ūkio subjektais, kurių faktinė ir teisinė padėtis yra panaši, kiek tai susiję su priemonės siekiamu tikslu, kriterijaus kilmė ir pagrindimas susiję su potencialiai bendro taikymo priemonių atrankinio pobūdžio vertinimu, todėl jis nėra svarbus, kai, kaip šioje byloje, vertinamas *ad hoc* priemonės, kuri susijusi tik su viena įmone ir kuria siekiama pakeisti tam tikrus jai tenkančius specifinius konkurencinius apribojimus, atrankinis pobūdis.
- 54 Kadangi šie vertinimai, kaip savo išvados 66–72 punktuose nurodė generalinis advokatas, atitinka Teisingumo Teismo praktiką šioje srityje (šiuo klausimu žr. 2015 m. birželio 4 d. Sprendimo *Komisija / MOL*, C-15/14 P, EU:C:2015:362, 60 punktą), juose nėra padaryta jokios teisės klaidos, todėl ši dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta.

Dėl trečios pagrindo dalies, susijusios su Bendrojo Teismo remiantis poveikio konkurencijai kriterijumi atliktame vertinime padarytomis teisės klaidomis

– Šalių argumentai

- 55 *Orange* kaltina tu, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą ir neįvykdė jam tenkančios pareigos nurodyti motyvus, kai skundžiamo sprendimo 63 ir 64 punktuose padarė išvadą, kad poveikio konkurencijai kriterijus įvykdytas, nes ginčijama priemonė „atlaisvinti“ finansiniai ištekliai galėjo paskatinti *Orange* veiklos plėtrą konkurencijai naujai atvertose rinkose, ir kad pati ši bendrovė pripažino, jog minėta priemonė jai buvo būtina, kad ji galėtų dalyvauti plėtojant konkurenciją.
- 56 *Orange* manymu, nors šie du veiksniai gali rodyti, kad ginčijama priemonė, kuria užtikrinama konkurencija pagal nuopelnus, darė teigiamą poveikį konkurencijai, jų nepakako, kad Bendrasis Teismas galėtų padaryti išvadą, jog minėta priemonė iš tiesų galėjo iškreipti konkurenciją arba kelti jai tokią grėsmę.
- 57 Jei Bendrasis Teismas būtų išsamiai išnagrinėjęs vertinimus, Komisijos pateiktus siekiant padaryti išvadą, kad poveikio konkurencijai kriterijus buvo įvykdytas, jis būtų galėjęs padaryti išvadą, kad antikoncepcinis poveikis nebuvo tinkamai įrodytas, nes apibrėžtos taikytinos normos buvo taikomos tik *Orange*, ir kad Komisija pati pripažino, jog ginčijama priemonė buvo būtina siekiant užtikrinti nuopelnais grindžiamą konkurenciją rinkoje, kuri turėjo būti atverta konkurencijai.
- 58 Komisija ginčija *Orange* argumentus.

– Teisingumo Teismo vertinimas

- 59 Skundžiamo sprendimo 63 ir 64 punktuose Bendrasis Teismas atmetė *Orange* argumentus, kurie buvo apibendrinti šio sprendimo 57 punkte, nusprenddamas, pirmiausia, kad ginčijama priemonė „atlaisvinti“ finansiniai ištekliai galėjo paskatinti *France Télécom* veiklos plėtrą konkurencijai naujai atvertose rinkose Prancūzijoje ir kitose valstybėse narėse.
- 60 Antra, Bendrasis Teismas pažymėjo, kad *Orange* pati pripažino, kad ginčijama priemonė turėjo didelį poveikį konkurencijai, nes ji buvo būtina, kad ši bendrovė galėtų dalyvauti plėtojant konkurenciją.

- 61 Galiausiai, Bendrasis Teismas nusprendė, kad klausimas, ar ginčijama priemonė buvo būtina, ar ne, kad *France Télécom* galėtų susidoroti su savo tariamu konkurenciniu trūkumu, buvo susijęs ne su konkurencijos iškraipymo sąlygos, bet labiau su lengvatos sąlygos taikymu ir kad šis klausimas buvo išnagrinėtas pirmojoje instancijoje nagrinėjant pirmojo pagrindo pirmą dalį.
- 62 Vis dėlto, viena vertus, kaip generalinis advokatas pažymėjo savo išvados 75 punkte, skundžiamame sprendime aiškiai nurodytos priežastys, dėl kurių Bendrasis Teismas pritarė Komisijos vertinimui, susijusiam su konkurencijos iškraipymo kriterijumi.
- 63 Kadangi, vadovaujantis nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika, pateikti motyvai leidžia suinteresuotiesiems asmenims sužinoti pagrindus, kuriais Bendrasis Teismas grindė skundžiamą sprendimą, o Teisingumo Teismui – gauti pakankamos informacijos, kad jis galėtų atlikti kontrolę apeliacinėje byloje, kaltinimą, kad skundžiamas sprendimas nebuvo pakankamai motyvuotas, reikia atmesti.
- 64 Kita vertus, primintina, kad Komisija privalo ne nustatyti realią pagalbos įtaką valstybių narių tarpusavio prekybai ir faktišką konkurencijos iškraipymą, o tik išsiaiškinti, ar ši pagalba gali daryti poveikį tarpusavio prekybai ir iškraipyti konkurenciją (2011 m. rugsėjo 8 d. Sprendimo *Komisija / Nyderlandai*, C-279/08 P, EU:C:2011:551, 131 punktą ir jame nurodyta teismo praktika).
- 65 Šiuo požiūriu aplinkybė, kad ekonominis sektorius buvo liberalizuotas Sąjungos lygiu, gali reikšti realų ar potencialų pagalbos poveikį konkurencijai ir valstybių narių tarpusavio prekybai (2009 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Komisija / Italija ir Wam*, C-494/06 P, EU:C:2009:272, 53 punktą ir jame nurodyta teismo praktika).
- 66 Dėl konkurencijos iškraipymo sąlygos reikia nurodyti, kad pagalba, kuri atleidžia įmonę nuo išlaidų, kurių įprastai ji patirtų pati valdydama ar vykdydama įprastinę veiklą, iš esmės iškraipo konkurencijos sąlygas (2009 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Komisija / Italija ir Wam*, C-494/06 P, EU:C:2009:272, 54 punktą ir jame nurodyta teismo praktika).
- 67 Šioje byloje Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 61 punkte pažymėjo, kad iš ginčijamo sprendimo 114–116 konstatuojamųjų dalių matyti, kad dėl 1996 m. įstatymo *Orange* galėjo ir gali naudotis didesniais finansiniais ištekliais veiklai rinkose, kuriose ji veikia, vykdyti, kad telekomunikacijų paslaugų rinkos, kuriose *Orange* veikė ir veikia visoje Prancūzijos teritorijoje ir kitose valstybėse narėse, laipsniškai buvo atvertos konkurencijai ir kad šios dvi aplinkybės jai leido lengviau plėstis konkurencijai naujai atvertose kitų valstybių narių rinkose.
- 68 Taigi, atsižvelgiant į šiuos svarstymus, kurių *Orange* neginčija, nepadarydamas teisės klaidos Bendrasis Teismas galėjo pritariti Komisijos vertinimui, pagal kurį ginčijama priemonė galėjo iškreipti konkurenciją.
- 69 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti pirmojo pagrindo trečią dalį, vadinasi, ir visą pirmąjį pagrindą.

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su teisės klaidomis, Bendrojo Teismo padarytomis vertinant ginčijamos priemonės suderinamumą su vidaus rinka

Dėl pirmos pagrindo dalies, susijusios su faktinių aplinkybių iškreipimu ir pareigos nurodyti motyvus pažeidimu, Bendrajam Teismui vertinant išimtinės nustatyto dydžio įmokos tikslą

– Šalių argumentai

- 70 *Orange* teigia, kad Bendrasis Teismas iškreipė jam pateiktas faktines aplinkybes ir pažeidė jam tenkančią pareigą nurodyti motyvus, skundžiamo sprendimo 93 ir 94 punktuose pareikšdamas, kad 1996 m. įstatymo tekstas nedraudė tokio Komisijos aiškinimo, pagal kurį išimtinė nustatyto dydžio įmoka nebuvo socialinė įmoka, bet ja siekiama kitų tikslų, ir kad todėl Komisija nepadarė teisės klaidos, manydama, kad neatsižvelgimo į nebendrą riziką nustatant darbdavio įmoką, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, nebuvo galima kompensuoti minėta įmoka.
- 71 Iš tiesų, priešingai, nei teigia Bendrasis Teismas, išimtinė nustatyto dydžio įmoka nėra *Orange* mokėtina socialinė įmoka, nes 1996 m. įstatymo 30 straipsnyje nustatyta, kad ji turi būti sumokėta „kaip kompensacija už tai, kad valstybė apskaičiuoja ir moka pareigūnams skiriamas pensijas“.
- 72 Komisija ginčija *Orange* argumentus.

– Teisingumo Teismo vertinimas

- 73 Skundžiamo sprendimo 93 ir 94 punktuose Bendrasis Teismas pareiškė, kad 1996 m. įstatymo tekstas nedraudė tokio Komisijos aiškinimo, pagal kurį išimtinė nustatyto dydžio įmoka nebuvo socialinė įmoka, kokia yra darbdavio įmoka, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, bet ja siekiama kitų tikslų, ir kad todėl Komisija nepadarė teisės klaidos ir neperžengė savo diskrecijos ribų, manydama, kad neatsižvelgimo į nebendrą riziką nustatant darbdavio įmoką, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, nebuvo galima kompensuoti išimtinė nustatyto dydžio įmoka.
- 74 Šis vertinimas buvo pagrįstas minėto sprendimo 92 punkte padaryta išvada, kad „iš 1990 m. įstatymo, pakeisto 1996 m. įstatymu, 30 straipsnio c ir d pastraipų matyti, kad darbdavio įmoka, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, buvo nustatyta siekiant „suvienodinti *France Télécom* ir jos konkurentams taikomas privalomų socialinio draudimo įmokų ir mokesčių, nustatomų pagal darbo užmokesčius, dydžius“, nors tose pačiose nuostatose nebuvo nieko numatyta dėl išimtinės nustatyto dydžio įmokos tikslo“.
- 75 Taigi, viena vertus, kaip savo išvados 86 punkte nurodė generalinis advokatas, skundžiamame sprendime aiškiai nurodomi pagrindai, kuriais remdamasis Bendrasis Teismas atmetė *Orange* reikalavimus.
- 76 Kadangi, vadovaujantis nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika, pateikti motyvai leidžia suinteresuotiesiems asmenims sužinoti argumentus, kuriais rėmėsi Bendrasis Teismas, o Teisingumo Teismui – gauti pakankamos informacijos, kad jis galėtų atlikti kontrolę apeliacinėje byloje, kaltinimą, kad skundžiamas sprendimas nebuvo pakankamai motyvuotas, reikia atmesti.
- 77 Kita vertus, kaip savo išvados 85 punkte nurodė generalinis advokatas, šio sprendimo 71 punkte apibendrintas argumentas negali paneigti skundžiamo sprendimo 92 punkte padarytos išvados. Šiomis aplinkybėmis konstatuotina, kad iš bylos medžiagos dokumentų aiškiai negalima matyti tariamo iškreipimo ir kad savo argumentais *Orange* iš tiesų ragina Teisingumo Teismą iš naujo įvertinti faktus ir įrodymus, tačiau tai nepriklauso šio teismo kompetencijai.

78 Iš to darytina išvada, kad argumentas, susijęs su 1996 m. įstatymo iškraipymu, turi būti atmestas kaip akivaizdžiai nepagrįstas.

79 Taigi, pirmą pagrindo dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antros pagrindo dalies, susijusios su Bendrojo Teismo padarytu pareigos nurodyti motyvus pažeidimu vertinant „*La Poste* precedentą“

– Šalių argumentai

80 Antroje pagrindo dalyje *Orange* mano, kad Bendrasis Teismas pažeidė pareigą nurodyti motyvus, skundžiamo sprendimo 99–101 punktuose tiesiog pakartodamas Komisijos vertinimus ir neišanalizuodamas *Orange* argumentų, kuriais siekiama įrodyti, kad šie vertinimai yra klaidingi. Be to, Bendrasis Teismas neišnagrinėjo kitų *Orange* pateiktų argumentų, kuriais ji siekė įrodyti, kad Komisija nepagrįstai skirtingai vertino *France Télécom* dirbančių pareigūnų pensijų reformą ir *La Poste* dirbančių pareigūnų pensijų reformą.

81 Komisija ginčija *Orange* argumentus.

– Teisingumo Teismo vertinimas

82 Šiuo klausimu, kaip savo išvados 90–93 punktuose nurodė generalinis advokatas, Bendrojo Teismo skundžiamo sprendimo 99–101 punktuose išdėstyti svarstymai buvo pateikti tik papildomai. Taigi, *Orange* apeliaciniame skunde nurodyti argumentai yra neveiksmingi, nes, net darant prielaidą, kad jie pagrįsti, jais remiantis skundžiamas sprendimas negali būti panaikintas.

83 Darytina išvada, kad antrojo pagrindo antra dalis, taigi ir visas šis pagrindas atmestini kaip visiškai nepagrįsti.

Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su teisės klaidomis, Bendrojo Teismo padarytomis vertinant laikotarpį, per kurį pagalba buvo kompensuojama išimtinė nustatyto dydžio įmoka

Šalių argumentai

84 *Orange* mano, kad Bendrasis Teismas iškraipė faktines aplinkybes ir pakeitė motyvus savaisiais, skundžiamo sprendimo 107 ir 108 punktuose nurodydamas, kad kompensacijos ir kompensacijos permokos mokėjimų panaikinimas buvo ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje apibrėžtos pagalbos dalis, nors ginčijamo sprendimo 119 konstatuojamojoje dalyje Komisija tiesiog padarė išvadą, jog pagalbą sudarė atlygio, kuris sumokėtas kaip darbdavio įmoka, sumažinimas, neminint kompensacijos ir kompensacijos permokos mokėjimų.

85 *Orange* priduria, kad kompensacijos ir kompensacijos permokos mokėjimus paprastai turi padengti pensijų kasos, o ne tiesiogiai įmonės. Taigi, jokia aplinkybė neleidžia Bendrajam Teismui daryti išvados, kad 1990 m. įstatymu sukurta sistema nustatomi įprasti mokėjimai, todėl 1996 m. įstatymu įmonė buvo išlaisvinta nuo mokesčių naštos, kuri paprastai tenka jos biudžetui.

86 Komisija ginčija *Orange* argumentus.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 87 Skundžiamo sprendimo 107 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad „[ginčijamo] sprendimo 119 konstatuojamojoje dalyje, kurioje padaryta išvada dėl pagalbos buvimo, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, deja, nurodyta tik tai, kad pagalba – tai „kompensacijos, kurią sudaro darbdavio įmoka“, sumažinimas, neminint kompensacijos ir kompensacijos permokos mokėjimų“.
- 88 Minėto sprendimo 108 punkte jis vis dėlto nusprendė, kad „iš [ginčijamo] sprendimo konteksto ir iš jo 1 straipsnio matyti, kad, Komisijos nuomone, pagalbą sudaro ieškovės anksčiau mokėtos kompensacijos sumažinimas, o tai neabejotinai apima visas ieškovės įmokas, sumokėtas prieš įsigaliojant ginčijamai priemonei“.
- 89 Šis vertinimas buvo pagrįstas tokiais skundžiamo sprendimo 104–106 punktuose išdėstytais argumentais:
- „104. Šiuo atveju konstatuotina, kad valstybės pagalba [ginčijamo] sprendimo 1 straipsnyje apibrėžiama kaip pagalba, „susijusi su kompensacijos, kuri valstybei turi būti mokama už *France Télécom* pareigūnams pagal *code des pensions civiles et militaires de retraite* skiriamų pensijų mokėjimą ir tvarkymą, sumažinimu taikant [1996 m. įstatymą], kuriuo iš dalies keičiamas [1990 m. įstatymas]“.
105. [Ginčijamo] sprendimo 105 konstatuojamojoje dalyje Komisija paaškina, kad suteiktos nagrinėjamos pagalbos suma gali būti apskaičiuota „atsižvelgiant į metinį kompensacijos, kurią sudaro įmonės *France Télécom* Prancūzijos valstybei mokama darbdavio įmoka, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, ir 1 lentelėje nurodytų įmokų, kurias įmonė būtų mokėjusi pagal 1990 m. įstatymą, jeigu šis nebūtų pakeistas, skirtumą, atskaičius 1997 m. sumokėtos nustatyto dydžio įmokos sumą“. Taigi, iš [ginčijamo] sprendimo 18 konstatuojamojoje dalyje nurodytos lentelės Nr. 1 matyti, kad kompensacijos ir kompensacijos permokos mokėjimai yra įskaičiuoti į ieškovės valstybei pervestas įmokas laikotarpiu nuo 1991 m. iki 1996 m.
106. Komisija nurodė, kad kompensacijos ir kompensacijos permokos mokėjimai buvo įskaičiuoti apskaičiuojant kompensaciją, kuri buvo išmokėta remiantis 1990 m. įstatymu, ir kad valstybės pagalba buvo apibrėžta ir apskaičiuota kaip šios pagal 1996 m. įstatymą išmokėtos kompensacijos sumažinimas.“
- 90 Taigi, konstatuotina, kad tokiais svarstymais Bendrasis Teismas niekaip nepakeitė ginčijamajame sprendime nurodytų motyvų savaisiais, bet tik juos išaiškino atsižvelgdamas į šio sprendimo turinį. Be to, priešingai, nei teigia *Orange*, šis aiškinimas tiksliai atspindi minėto sprendimo nenuoseklumus ir jų neiškraipo.
- 91 Todėl trečiasis pagrindas atmestinas kaip visiškai nepagrįstas.
- 92 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 93 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas.
- 94 Remiantis to paties reglamento 138 straipsnio 1 dalimi, taikoma apeliacinėse bylose pagal 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė.

⁹⁵ Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš *Orange*, o pastaroji pralaimėjo bylą, ji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atmesti apeliacinį skundą.**
- 2. Priteisti iš *Orange* bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.